

Arrest

nr. 156 914 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Fars afkomstig uit Mashad en u beschikt over het Iraanse staatsburgerschap. U werkte als poetspersoneel in een vastgoedkantoor. Na de presidentsverkiezingen werd uw zoon (H.Z.) (O.V. X) in 1388 (2009) tijdens de betogingen gearresteerd. U wist niet waar hij zich bevond. U en uw echtgenote zijn naar verschillende instanties gegaan om informatie in te winnen over jullie zoon. Jullie hadden gehoord dat hij in de gevangenis van Vakil Abad zat. Bij de gevangenis ontkenden ze dat jullie zoon daar opgesloten zat. Uiteindelijk heeft een soldaat aan de poort van de kalantari (politiekantoor) jullie toevertrouwd dat hij in de gevangenis van Vakil Abad zat. Jullie mochten hem niet bezoeken. Na

drie jaar en twee maanden werd uw zoon vrijgelaten en kwam hij terug naar huis. Hij werd in de gevangenis gefolterd. U hebt geen goed contact met uw zoon. Hij praat vooral met zijn moeder over zijn verleden. Op een dag aan tafel vertelde hij zijn familie dat hij is bekeerd tot christen. Vanaf de vierde maand van 1392 (juni/juli 2013) organiseerde hij samen met zijn vrienden in jullie buitenverblijf op donderdag en zondag bijeenkomsten over het christendom. U was er telkens aanwezig om voor het eten te zorgen. Zelf verstond u niks van wat er werd gezegd. U bent moslim. 's Avonds op 25/03/1393 (15 juni 2014) vond een bijeenkomst plaats met ongeveer 7 à 10 personen toen u plotseling twee soldaten over de muur zag klimmen van jullie ommuurde tuin om de poort open te doen. U riep dat iedereen moest wegvluchten. U en uw zoon renden naar de achterzijde van de tuin waar een deel van de muur stuk was en klommen erover. Jullie renden tot een autoweg waar jullie een auto namen naar uw zus. Na één overnachting vertrokken jullie de volgende ochtend naar Tabriz. Daar hebben jullie de smokkelaar ontmoet. Vanuit Tabriz hebben jullie Iran verlaten in een vrachtwagen tot Istanbul. Vervolgens reisden jullie per vrachtwagen naar België. U en uw zoon vroegen op 30 juni 2014 asiel aan in België. Uw zoon gaat in België naar een kerk. Via uw echtgenote weet u dat de Iraanse autoriteiten ongeveer één week na jullie vertrek een huiszoeking deden. U legde een kopie van uw nationale kaart neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw zoon (H.Z.) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u weinig coherente en slechts heel vage verklaringen hebt afgelegd betreffende uw arrestatie en detentie waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig op de helling komt te staan. Zo legde u allereerst weinig coherente verklaringen af over de gebeurtenissen na de presidentsverkiezingen waarvan u toeschouwer was en komen uw verklaringen over uw aanwezigheid op de plaats van uw arrestatie weinig geloofwaardig over. Gevraagd waar u was op het moment van uw arrestatie, verklaarde u dat u zich in de wijk Sajad van Mashad bevond. U was hier naartoe gegaan om, net zoals andere toeschouwers, te kijken naar andere mensen die daar aan het dansen en zingen waren. U ging kijken naar de mensen die blij waren. U ging er naar toe omdat u zich verveelde thuis (CGVS II, p. 3-4). U beschreef dat u op dat moment een toeschouwer was van veel jonge feestende mensen, zowel aanhangers van Mousavi als aanhangers van anderen. Gevraagd waarom ze feest vierden, antwoordde u dat de mensen gewoon blij waren, de politie niet meer op straat kwam om de mensen lastig te vallen en ze bijna elke avond op straat kwamen om hun blijheid te tonen (CGVS II, p. 5). Opnieuw gevraagd naar de reden van hun blijheid, diende u het antwoord schuldig te blijven. U kon alleen zeggen dat in die periode de blijde mensen zomaar op straat kwamen. U antwoordde enkel en alleen dat het voornamelijk jongeren waren die de straat op gingen, ze dachten in de toekomst meer vrijheid te krijgen en dat er veel toeschouwers waren omdat dit nog nooit eerder was gebeurd (CGVS II, p. 5). Uit uw aanvankelijke opeenvolgende verklaringen blijkt aldus dat u zich naar de plaats waar u uiteindelijk werd gearresteerd had begeven om te kijken naar de feestende massa mensen. U legde daarbij slechts heel vage verklaringen af over de reden van de feestende en blijde mensen die op straat kwamen op het moment van uw arrestatie. U repte met geen woord over de demonstraties en de hardhandige repressie van de Groene Beweging die maandenlang na de bekendmaking van de verkiezingsresultaten het land teisterden. Slechts op de expliciete vraag hoe de reactie was in Mashad na de verkiezingen, sprak u plotseling over een grimmige sfeer, boze mensen en de politie die de opdracht had gekregen om op mensen te slaan. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over een feestende, blijde massa mensen, antwoordde u dat de autoriteiten na de verkiezingen vonden dat de mensen op straat hinder veroorzaakten en ze mensen begonnen te arresteren en nam u enkele vragen later het woord betogingen in de mond. U maakte duidelijk dat u niet deelnam aan de betogingen maar enkel een toeschouwer was van de betogingen (CGVS II, p. 5-6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van een politiek engagement naar de demonstraties ging. U specificeerde dat u gewoon ging kijken naar mensen die op straat kwamen en dat het pas een betoging werd wanneer de politie tussenkwam en mensen slogans begonnen te roepen. Na de verkiezingen ging u meerdere keren als toeschouwer kijken naar mensen die op straat kwamen. Dit liep soms uit in betogingen (CGVS II, p. 6-7). Gelet op uw verklaringen dat u enkel en alleen een toeschouwer was en geen deelnemer van de groene revolutie, het feit dat u enkel uit verveling en nieuwsgiering ging kijken en het feit dat u persoonlijk tegen betogen en het roepen van scheldwoorden bent, is het echter weinig aannemelijk dat u zou doorgaan met kijken naar mensen die op straat komen terwijl u wist dat dit kon uitlopen tot demonstraties waarin de politie met geweld tussenkwam. Uw antwoorden zijn ook weinig coherent met de informatie in verband met de groene revolutie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat mensen op straat kwamen om te protesteren tegen de uitslag van de verkiezingen en er in de periode na de verkiezingen veel doden vielen door toedoen van de autoriteiten. In deze context is het weinig geloofwaardig dat u, iemand zonder politiek engagement die geen voorstander was van betogingen, tijdens de demonstraties aanwezig was als toeschouwer.

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door uw uiterst vage verklaringen met betrekking tot uw periode in detentie. Zo zou u samen met 10 à 12 andere beklaagden voor een rechter zijn gekomen, maar hebt u niks begrepen van wat er werd gezegd. U hebt anderzijds wel gehoord dat u drie jaar en twee maanden gevangenisstraf kreeg. U stelde dat er geen mogelijkheden waren om hiertegen in beroep te gaan. Dat u dit weet omdat de beklaagden op het moment van de rechtszitting niks mochten zeggen, is een weinig aannemelijke uitleg (CGVS II, p. 9). Vreemd is ook dat u zich niet preciezer de datum van uw vrijlating herinnert (CGVS II, p. 10). Over uw beste vriend in de gevangenis en de persoon die u ook na de gevangenis bleef zien, Ilyah genaamd, weet u niet of hij werd veroordeeld. U bent evenmin op de hoogte of hij een gevangenisstraf van een bepaalde duur heeft gekregen. Dat u dit nooit hebt gevraagd en dat jullie gesprekken vooral over het christendom gingen indien jullie niet naar televisie keken of voetbalden, komt weinig overtuigend over gezien jullie vriendschappelijke band die u tevens na uw vrijlating bleef behouden (CGVS II, p. 10). Ook gevraagd naar de andere mensen in uw cel buiten Ilyah bleef u op de oppervlakte. U antwoordde louter dat er nog heel veel andere, voornamelijk oudere, mensen aanwezig waren en jullie niet meer contact hadden dan enkel en alleen een begroeting (CGVS II, p. 12). Tevens kon u namen van de celgenoten die verantwoordelijk waren voor de uitdeling van het eten en voor het onderhoud van de cel niet noemen (CGVS II, p. 12-13). Dat personen bijnamen gebruikten (CGVS II, p. 12), kan geenszins een verschoning zijn voor uw vage en weinig overtuigende antwoorden. Bovendien hebt u geen enkel begin van bewijs van uw arrestatie of gevangenschap neergelegd. U zou nooit een vonnis of andere documenten hebben ontvangen (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 10). In dit verband kan nog worden gewezen op uw weinig overtuigende toevoeging hieromtrent. Zo beweerde u dat indien u documenten zou ontvangen hebben u er niet trots op zou zijn en veel mensen die documenten in verband met hun verleden in de gevangenis ontvangen, deze weggooiden omdat ze er niet aan herinnerd willen worden (CGVS II, p. 10). Dat uw vader niet weet dat u ooit voor een rechter bent verschenen waar u veroordeeld werd, is bovendien weinig aannemelijk. Dat hij zich niet bemoeit met uw zaken en dat hij zich hier allemaal niks van aantrok, is geenszins afdoende als uitleg om hierover niet op de hoogte te zijn (CGVS vader I, p. 18-19).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat uw arrestatie en gevangenschap niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg is uw ontmoeting met Ilyah evenmin geloofwaardig. Aangezien u beweerde tijdens uw detentie Ilyah te hebben ontmoet en via hem in aanraking te zijn gekomen met het christendom en te zijn bekeerd, kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Niettegenstaande u over een gedegen kennis aangaande de bijbel beschikt (CGVS II, p. 32-34), zijn er nog verschillende elementen in uw opeenvolgende verklaringen die bevestigen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bekering. U en uw vriend Ilyah organiseerden bijeenkomsten in het buitenverblijf van uw ouders. In het begin waren het gewoon bijeenkomsten met vrienden en geleidelijk aan werden het bijeenkomsten over het christendom en werden er bijbellessen gegeven door Ilyah. U nodigde drie vrienden die op de hoogte waren van uw bekering uit om naar deze lessen te komen. Ze kwamen naar de bijeenkomsten en geraakten geïnteresseerd want ze bleven steeds terugkomen. Ilyah bracht ook vrienden mee. Alle vrienden mochten op hun beurt ook vrienden of familieleden meebrengen. Iedereen die geïnteresseerd was, mocht deelnemen aan de bijeenkomsten waar het christendom werd gepromoot (CGVS II, p. 16-20 en p. 22). Gelet op de Iraanse context waar de autoriteiten een expliciet negatieve houding hebben ten aanzien van bekeerlingen die als gevolg hiervan geregeld het slachtoffer worden van intimidatie, arrestaties en folteringen is het echter geenszins aannemelijk dat jullie zonder enige controle iedereen toelieten op jullie bijeenkomsten en iedereen vrienden mocht meenemen. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat jullie de mensen vertrouwden, u het normaal vindt dat mensen samenkomen om religieuze activiteiten te doen en jullie niemand verplichtten om te komen. U vervolgde dat, in tegenstelling tot de Iraanse autoriteiten, u vindt dat iedereen vrij moet zijn om zijn religie te kiezen (CGVS II, p. 22-23). Gevraagd of u zich ervan bewust was dat u problemen zou kunnen krijgen met de autoriteiten, stelde u dat jullie geen problemen hebben met anderen of met de autoriteiten. De autoriteiten hebben problemen met jullie. Een tiental jongeren die samenkomen zullen toch niet de gehele autoriteiten omver werpen. U dacht niet dat u omwille van de bijeenkomsten in problemen zou kunnen komen. U vond het immers niet fout wat jullie aan het doen waren. U wil niet alles aanvaarden wat de Iraanse autoriteiten opleggen en u dacht niet dat u problemen kon krijgen omwille van jullie bekeringspraktijken (CGVS II, p. 23). Dergelijke uitleg is niet enkel weinig overtuigend, het verklaart bovendien geenszins waarom alle andere bezoekers van de bijeenkomsten zonder meer de bijeenkomsten bijwoonden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u

slechts gering op de hoogte bent over de bekering van uw vrienden die naar de bijeenkomsten kwamen. Gezien u zelf stelde dat de bedoeling van de bijeenkomsten was om het christendom te promoten, is het des te opmerkelijk dat u niet weet wat de bijeenkomsten uiteindelijk teweegbrachten bij uw vrienden. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u niet weet of uw vrienden daadwerkelijk bekeerd waren en geloofden in Jezus of dat ze gewoon geïnteresseerd waren. Volgens u kan u niet weten wat er in hun hart omgaat en kan u louter veronderstellen dat ze bekeerd waren omdat ze steeds opnieuw naar de bijeenkomsten kwamen. Het is echter heel vreemd dat jullie hierover niet gesproken hebben en dat jullie nooit hebben gesproken over hun bekeringsproces en het feit of zij al dan niet daadwerkelijk bekeerd waren (CGVS II, p. 21-22). Uw verklaringen betreffende uw bekering en de door u georganiseerde bijeenkomsten over het christendom kunnen bijgevolg geenszins geloofwaardig worden geacht.

Bovenstaande bevindingen worden tevens bevestigd door de tegenstrijdige verklaringen van u en uw vader met betrekking tot jullie vluchtaanleiding. Zo verklaarde u dat u in de taxi in eerste instantie naar uw vriend Ilyah belde en vervolgens naar uw moeder om te weten of er thuis iets was gebeurd (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 24). Uw vader verklaarde daarentegen dat u noch uw moeder noch een ander familielid hebt gebeld. Hij preciseerde dat jullie niet hebben gebeld tot een maand na jullie aankomst in België (CGVS I, p. 14). Bovendien is het vreemd dat, temeer jullie bij een zus van uw vader logeerden, uw moeder niet op de hoogte werd gebracht over jullie definitieve vertrek uit Iran (CGVS II, p. 24-25).

Voorts kon u slechts weinig informatie geven over de andere personen op de bijeenkomst. U weet weliswaar dat uw vriend Ilyah werd gearresteerd, maar u hebt geen enkel idee wat zijn huidige situatie is. U hebt ook geen moeite gedaan om hierover informatie te bekomen. Hoewel u contact hebt met uw moeder in Iran, hebt u niet geprobeerd via haar informatie in te winnen. Uw uitleg dat u uw moeder niet naar de familie van Ilyah kan sturen omdat het bijeenkomsten onder jongeren betrof en u niet wil dat de families ruzie zouden krijgen, komt allerminst overtuigend over (CGVS II, p. 25-26). U bent evenmin op de hoogte hoe het met de anderen is vergaan. U en uw vader zijn uit de tuin gevlucht en weten niet wat er met de andere aanwezigen is gebeurd. Jullie hebben ook op geen enkele manier hiernaar geïnformeerd (CGVS II, p. 24 en p. 26). Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er worden besloten dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas.

Hoewel blijkt uit uw verklaringen dat u een goede kennis hebt van het christendom, kan hierover worden opgemerkt dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit diezelfde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan zo'n huiskerken lopen aldus een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw bekering.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande geenszins. Uw nationale kaart en studentenkaart bevestigen louter en alleen uw persoonsgegevens, wat op zich hier niet wordt betwist. De door u neergelegde brief van de pastoor van de Iraanse kerk van Brussel d.d. 15 maart 2015 kan bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd. Het feit dat u een kerk in België frequenteert, doet overigens geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen aangezien het document geenszins kadert in een oprechte en geloofwaardige bekering. De door u neergelegde convocatiebrieven kunnen evenmin bovenstaande wijzigen aangezien documenten slechts bewijskrachtig zijn indien ze kaderen een coherent en geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. De brieven van Exil betreffende uw vader Ahmad hebben vooreerst een sterk gesolliciteerd karakter. Bovendien dient te worden opgemerkt dat attesten van een persoon, in uw geval een psychotherapeute, die een persoon opvolgt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde problemen met zijn/haar

geestelijke gezondheid. De medische problemen van u en uw vader, aangetoond aan de hand van verscheidene medische attesten, worden op zich niet betwist maar doen geen afbreuk aan bovenstaande."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw nationale kaart bevestigt louter en alleen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet worden betwist, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker volgende schending aan: "schending van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991 ; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik; schending van het algemene beginsel van goede administratie ; schending van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden... "

Verzoeker argumenteert als volgt:

"1. ARTIKEL 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een juridische en feitelijke motivering

2. Uit de opeenvolgende verklaringen blijkt dat de verzoeker zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door zijn zoon (H.Z.) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat de zoon van de verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken" . Verzoeker houdt echter voor dat het CGVS niet ernstig het verhaal van zijn zoon heeft beschouwd. Verschillende rapporten tonen duidelijk dat mensen die zich bekeren tot de Islam bedreigd zijn in Iran.

Als nieuw stuk brengt verzoeker een aanhoudingsmandaat van 20 mei 2015, die duidelijk aantoont dat hij gevisieerd is omwille van de religieuze activiteiten van zijn zoon (Stuk 2).

3. Verder beweert het CGVS dat de zoon van verzoeker weinig coherente en slechts heel vage verklaringen heeft afgelegd betreffende zijarrestatie en detentie waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig op de helling zou komen te staan. Zo schrijft het CGVS dat verzoeker weinig coherente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na de presidentsverkiezingen waarvan hijtoeschouwer was. Verzoeker antwoordt hierop dat er een groot verschil bestaat tussen toeschouwers en deelnemers aan een betoging. Hij heeft echter veel details aangegeven die voor een toeschouwer voldoende zijn om zijn verklaringen over zijn aanwezigheid op de plaats van zijn arrestatie geloofwaardig te maken.

4. Gevraagd waar hij was op het moment van zijn arrestatie, verklaarde zoon van verzoeker dat hij zich in de wijk Sajad van Mashad bevond. Hij was hier naartoe gegaan om, net zoals andere toeschouwers, te kijken naar andere mensen die daar aan het dansen en zingen waren. Hij ging kijken naar de mensen die blij waren. Hij ging er naar toe niet alleen omdat hij zich thuis verveelde (CGVS II, p.3-4), zoals het CGVS beweert maar ook uit overtuiging en steun voor die manifestatie.

5. Uit aanvankelijk opeenvolgende verklaringen blijkt aldus dat de zoon van de verzoeker zich naar de plaats waar hij uiteindelijk werd gearresteerd had begeven om te kijken naar de feestende massa mensen maar hij zocht ook naar mensen die tegen het regime vochten.

6. De zoon van de verzoeker zou volgens het CGVS geen woord hebben gerept over de demonstraties en de hardhandige repressie van de Groene Beweging die maandenlang na de bekendmaking van de verkiezingsresultaten het land teisterden. Maar raar genoeg erkent toch het CGVS dat de zoon van verzoeker sprak over een grimmige sfeer, boze mensen en de politie die de opdracht had gekregen om op mensen te slaan. Het CGVS erkent zelf dat hij het woord betogingen in de mond nam. De zoon van verzoeker maakte duidelijk dat hij niet deelnam aan de betogingen maar enkel een toeschouwer was

van de betogingen (CGVS II, p. 5-6) maar hij maakt het ook duidelijk dat het in zijn positie gevaarlijk zelfs als toeschouwer.

7. Het CGVS beweert dat er nergens uit de verklaringen van de zoon van verzoeker zou blijken dat hij omwille van een politiek engagement naar de demonstraties ging. Er worden echter geen andere motieven aangehaald dan politiek, voor deze activiteiten.

8. Het CGVS erkent dat zoon van de verzoeker over een gedegen kennis aangaande de bijbel beschikt (CGVS II, p.32-34). Bijgevolg is het onbegrijpelijk dat het CGVS beweert dat er geen bewijzen zijn voor de bekering van de zoon van verzoeker. Een pastor in Brussel getuigt trouwens dat deze bekering oprecht is.”

2.1.2. Ter terechtzitting brengt verzoeker een attest bij van een pastoor van 6 oktober 2015.

2.2.1. Verzoeker verbindt zijn asielaanvraag aan dit van zijn zoon. Het dossier van verzoekers zoon is gekend bij de Raad onder rolnummer 174.360.

Inzake de asielaanvraag van de zoon van verzoeker werd bij arrest nr. 156 913 van 24 november 2015 geoordeeld als volgt:

“2.2.2. Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift omtrent de reden(en) en omstandigheid van zijn arrestatie. Verzoeker gaat echter geheel voorbij aan de motivering inzake zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent de omstandigheden van zijn detentie tussen juli/augustus 2009 en augustus/september 2012. Aangezien de motivering inzake zijn ongeloofwaardige detentie steun vindt in het administratief dossier, alsook terecht en pertinent is, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk veroordeeld en gedetineerd geweest te zijn ingevolge zijn aanwezigheid bij betogingen.

De vaststelling dat verzoeker kennis heeft aangaande de inhoud van de Bijbel is an sich geen bewijs dat hij bekeerd is. Deze kennis kan immers, zoals over elke andere religie, door (zelf)studie worden verworven en duidt niet noodzakelijk op het aanhangen van het geloof. Verzoeker voert geen argument aan tegen de omstandige motivering met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn bekering. Verweerder motiveert op basis van de gegevens in het administratief dossier terecht dat verzoekers verklaringen over de bijeenkomsten, de deelnemers en de situatie van Ilyah niet aannemelijk zijn.

De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Het aanhoudingsmandaat van 20 mei 2015 betreft een kopie die door knip- en plakwerk kan worden vervaardigd. Uit de bijgevoegde vertaling blijkt tevens dat het een document betreft voor intern gebruik van de politiediensten. Verzoekers verklaring ter terechtzitting dat dit document aan huis werd afgeleverd door een ambtenaar van de politie is derhalve niet aannemelijk.

Het attest van de pastoor van 6 oktober 2015 en verzoekers doopcertificaat kunnen een aanwijzing zijn voor verzoekers interesse in het christendom. Zij kunnen echter verzoekers bekering niet aantonen aangezien verzoekers participatie aan een geloofsgemeenschap in België, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn bekering in Iran, duidelijk ingegeven blijkt te zijn door opportunistische beweegredenen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk een vrees voor vervolging te hebben ingevolge de situatie van zijn zoon.

Het terechtzitting bijgebrachte attest van de pastoor van Iraanse Kerk van Brussel kan niet aangenomen worden als element waaruit een gegronde vrees voor vervolging kan voortvloeien. Dit attest bevestigt slechts dat verzoeker op regelmatige wijze, samen met zijn zoon, de kerkdienst bijwoont en zich

interesseert in hetgeen zich afspeelt. Uit een interesse voor wat zich afspeelt in de kerk kan geen bekering worden afgeleid.

Gelet op voorgaande motivering omtrent het aanhoudingsmandaat van 20 mei 2015 dat werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoekers zoon, geldt deze ook voor verzoeker.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS